

Fakta o Šumavě bez růžových brýlí a ideologického zanícení

Zastánci zdevastovaných lesů a divočiny v Národním parku Šumava opakují, že jsou klimatické změny a sucho, ale na Šumavě se nic neděje; a že suché lesy zadržují vody stejně, jako ty zelené a že vlastně můžeme zůstat v klidu a umožnit pokračování usychání dalších lesů. Kolik lesů ještě uschne, to je odvislé od rozlohy bezzásahových ploch, které se v současné době projednávají mezi NP a šumavskými obcemi.

To - že Správa Národního parku Šumava vysadila přes půl miliónu sazenic listnatých dřevin a jedle - to ještě neznamená, že tam budou růst v budoucnu. Jen vysadit stromky a dále se o ně nestarat, nestačí. Buk a jedle jsou stinné dřeviny a na otevřených plochách hynou či chřadnou. Jsou tak náročné, že bez následného 60-ti let trvajících zásahování až z 90 % uhynou. Buk a jedle potřebují růst ve stínu vysokých zelených stromů a v jejich mikroklimatu. Jak známo, v NP Šumava jsou hlavně suché a po kůrovci vykácené plochy, kde žádný stín není.

Uvedená výsadba se nesmí provádět na převažující ploše lesů NP (tj. dílčí plocha A, B, C, D1, D2). Pokud tam již výsadba byla, tak je potřeba ji ochraňovat před okusem zvěří oplůtkami po dobu 10 až 20 let. Nic takového se na uvedené ploše NP nesmí provádět.

Správa NP Šumava přestává vysazovat stromky, chce zkratkovitě nechat na přírodě to, co sám člověk způsobil. Na Šumavě má být přirozeně 21 % zastoupení buků (ve skutečnosti je jich 6 %) a 13 % zastoupení jedlí (ve skutečnosti je jich 1 %). Toto je jasný argument k tomu, že člověk má vysazovat stromky a následně jim 60 let pomáhat zásahováním.

Nadšení obhájci divočiny 20 roků dělali z lesníků hlupáky, že nesázeli buk a jedlí, ale když to měli začít dělat, tak raději vyhlásili "bezzásahovku" v oblastech pod 1100 metrů nad mořem, protože by to nedokázali. Docílení přirozeného a smíšeného lesa je pracné a finančně náročné. Lesníci vysazují buky a jedle na jedno místo opakovaně, třeba pětkrát, až se to povede. Ochranaři to udělali jednou a když zjistili, že to téměř všechno uschlo či sežrala zvěř, tak řekli: "Ať si to zařídí příroda."

Tvrdit - že stav lesa v povodí ovlivňuje odtokové poměry velmi málo, nebo, že množství vody v povrchových tocích Šumavy se za posledních skoro 70 let nezměnilo - to je opět příklad vidění přes růžové brýle a vnímání reality ideologicky. Ukázkou je, že když se postaví vedle sebe dva profesoři, tedy lidé s nejvyšším vzděláním a akademickým titulem,

tak bude mít každý jiný "vědecký pohled" a výzkumy. Šumava a rozpor o tom - že zelené a husté lesy zadržují vody více, než suché, vzrostlé a řídké - tady není rozpor o inteligenci, ale o vnímání srdcem, romanticky a ideologicky. Nejracionálnější v tomto směru se zdají lidé s jednoduchým selským rozumem.

Abych se ale držel faktů. Jako reakci na měření v oblasti Modravského potoka (autor Prof. Hruška), odkazují na zápis z veřejného slyšení dne 21. 4. 2016, které pořádal Senát ČR, Výbor pro vzdělání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, k petici "NE-ohrožení zdrojů vod pro Volarsko - Vimpersko - Strakonicko" (www.senat.cz). Zde na 34 stranách jsou závěry k uvedenému měření a na to, že suché lesy zadržují stejně vody, jako ty souvislé a zelené lesy. Zde je to dostatečně zpochybněno vědci: Prof. Jan Čermák, Doc. RNDr. Jan Pokorný, Doc. Ing. Vladimír Švihla, DrSc. a dalšími odborníky.

Obhájci suchých lesů na Šumavě a zpochybňovači schopnosti zeleného lesa zadržovat vodu s oblibou poukazují na historii a že "katastrofa severočeských lesů zničených kyselým deštěm a posléze vykácených v 70. a 80. letech minulého století nezpůsobily ani sucho, ani povodně". Pokud vím, tak na uvedený stav a vliv na vodní bilanci není žádný vědecký výzkum. Posuzovat dobu tak, že tehdy v podhůří Krušných hor i nadále byla nějaká voda je hodně zjednodušující vidění. Hory dotují vodou podhůří a na kolik tomu je, to se pozná a ocení v době extrémního sucha. Je rozdíl, zda vám ve studni či v řece dojde voda nyní, nebo o měsíc později. Výsledkem suchých lesů v celém pohoří Krušných hor bylo, že sucho zapříčinilo rozvoj kůrovce a ten způsobil uschnutí miliónů stromů na horách i v podhůří. V důsledku sucha se Krušné hory uměle zalesňovaly 25 let. Kdyby tam nebylo tak velké sucho, tak to trvalo poloviční dobu a za poloviční náklady. I tak se tam uschlý a vykácený les zalesnil zpravidla do 2 let, jak požadoval zákon. V NP Šumava se však zalesňuje do 30-ti let od vzniku holiny.

Oproti dřívějšímu, jsme dnes v období klimatických změn a snižování zásob povrchových i podzemních vod. Jen člověk bláhový nevěří, že je jedno zda je les zelený či suchý.

Petr Martan

poradce v lesnictví a životním prostředí

Tiskovou zprávu dne 24. 2. 2018 vydala: Komunita pro duchovní rozvoj, o.p.s.